

jednosměrný

Ivana Havranová

**Cestovní
lístok**

2. tr. osob. vlak

Kčs 2.50

00885

MARENČINPT

IVANA HAVRANOVÁ
cestovní lístok

MARENČIN PT

© Ivana Havranová, 2019
© Marečnin PT, spol. s r. o., 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover © Marečnin Media, s. r. o.
Layout © Marta Blehová
768. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0404-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0405-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0406-0 (ePub)

1

Prehodila si cez plece nevelký vak, napráskala ho bielizňou, dvomi tričkami, jedným teplejším pyžamom z flanelu a náhradnými nohavicami, keby sa niečo stalo s tými, čo mala na sebe. Do šikvových bočných vreciek postrkala kozmetiku, hygienické potreby a nejaké tabletky proti bolesti hlavy... Kabelka sa nepríjemne hompáľala, udierala do nôh, bránila v rýchlej chôdzi. Zavesila ju teda krížom cez hrudník. Tá potvora bez hanby tlačila na obe prsia, no nedalo sa nič robiť. Nemohla mysliť na náklad, ťahajúci štíhle ženské telo k zemi. Nemohla sa motať! Vlák by celkom určite na dámu nepočkal, takže sa snažila doň čím skôr nastúpiť. Do rýchlika smer Košice.

Ak sa niekedy vybrala do sveta za pracovnými povinnosťami, zvyčajne sa usalašila v prvej triede. Oblok nezdobili nechutné lízance od špinavej handry, od neumytých rúk cestujúcich, dalo sa ním pozorovať okolie. Nuž a najmä... Miesta bolo viac! To teda rozhodne. A keď je viac miesta, je i viac komfortu, pohodlia... Na nohy i celkovo. Človek si môže uložiť telo takmer bez obmedzenia, nezostanú na ňom nijaké otlaky po tvrdých podopierkach na ruky. S druhou triedou veľké skúsenosti nemala. Iba ak z čias socializmu. Z čias mladosti. Stredoškolskej aj vysokoškolskej. Teraz sa jej videlo, že vtedy

jazdilo oveľa menej vlakov. A boli napráskané... Kdežeby vtedy mal každý auto a prevážal sa republikou sám samučký! Všetci študenti aj zamestnanci, čo putovali na služobnú cestu mimo svojho pracoviska, sa nastrkali do vagónov a niektorí stáli celú cestu na jednej nohe. Napríklad od Bratislavy po Košice! To bol výkon! Možno až olympijský!

Lila bola na tom rovnako. Akurát s tým rozdielom, že stála dlho nevydržala. Iba štyridsaťpäť minút, po Trnavu. Vtedy cesta z druhého najväčšieho mesta Československa do slovenského Vatikánu trvala práve toľko. V Trnave sa totálne vyčerpaná s potom obliatym telom sklátila niektorému z cestujúcich na plece, alebo sa v bezvedomí zošuchla rovno na zem. Jej štyridsaťsosem kilogramov telesnej váhy a stosedemdesiatštyri centimetrov našťastie nikdy nikoho neprizabilo, okolostojaci stačili uskočiť. Mnohí sa preľakli, niektorí jačali a ohrýzali si nechty, iní len tak vystrašene pozerali a boli by sa stavili, že pred nimi leží na zemi mŕtvola. Pribehol sprievodca a zakaždým sa opakovalo to isté: Je tu, prosím, nejaký lekár? Je tu lekár? Odpadol nám človek! Odpadlo nám dievča! Potrebujeme pomoc, vrieskal po chodbe: A vy všetci... Odstúpte dozadu! Dva-tri kroky dozadu! Aby slečna mohla dýchať! Nepočujete? Choďte všetci, dočerta, tri kroky dozadu... Triasol sa strachom, triasol sa zodpovednosťou. Lila, pravdaže, počula všetko! Nechápala síce prečo, no mala voľnú dušu a lietala si priestorom ako motýľ. Dokonca jej fungovali všetky zmysly. Teda... Okrem hmatu. V ústach cítila pachuť nedozretých orechov, počula každý nešťastný povzdych spolucestujúcich... Keď sa konečne našiel nejaký lekár, prebudil Lilu akoby zázrakom. Slovanami, ktoré si

nepamätala, jemnými fackami, ktoré necítila. Nervózne vstala, čistila nohavice, naprávala vlasy a všetkým sa ospravedlňovala. Dľaňou si utrela spotené čelo a sprievodca mladé dievča posadil do kupé pre sprievodcov a revízorov a iných zamestnancov železnice. Takže... cestovanie sa stalo radosťou.

Potom už neodpadla. Zase až nabudúce. V Trnave.

Nesmieš chodiť v natrieskaných vlakoch! Nie je tam čerstvý vzduch! Mamička by napríklad tiež odpadla, vravieval vždy ocko, keď znovu a znovu rozprávala svoje zážitky z cestovania. Zlatý ocko! Akoby sa na železnici dalo cestovať inak. Pohodlne, po sediačky.

Teraz ju však druhá trieda vzrušovala. V kupé tri sedadlá na každej strane, priestor na nohy takmer nijaký. Úzkou chodbou sa tlačili ľudia, sadali si na svoje miesta s taškami plnými zbytočností, niektorí hneď po príchode do vlaku vyložili na kolená proviant. To, kto mal aký, záležalo od veku cestujúceho. Starší a starí vyťahovali klobásky, tlačenkú a suchý krajec chleba, tí, ktorí sa snažili udržať si zdravie v dobrej kondícii, v alobaloch zabalené celozrnné žemle, bagety s maslom a so syrom. Poniektorí vytiahli plastové nádoby vhodné aj do mikrovlnnej rúry, aby jedlo zajedali čerstvou uhorkou, paradajkou, reďkovkou. Všetko pokrújané pekne na štvrtinky, uložené a posolené, pripravené na konzumáciu. Vo vlaku však vidno aj veľké kuriozity! Muž vo vyššom strednom veku vytiahol z tašky tlačenkú posypanú cibulou, pokvapkal ju octom z malej plastovej fľašky a túto hrôzu, postrach spolucestujúcich, zapíjal acidofilným mliekom. Rovno z veľkej, litrovej fľaše.

Najmladší cestujúci, najmä chalani, mali, čo sa jedla týkalo,

celkom iný vkus. Z vakov povytahovali všelijaké energetické nápoje, dlhé bagety plné vajícok, šunky a kúskov zeleného šalátu. Rozdiel bol aj medzi nimi. Tí trendoví, alternatívni, jedli bagety zásadne celozrnné a ich vnútro nesmeli byť vystlané majonézou. Iba syrom, hydínovou šunkou a zeleninou... Lila si na nevelkú dosku pod oblokom položila noviny, telefón a fľašku minerálky. Hoci na nálepke písali, že Sulinka nie je vhodná na pitný režim, nerešpektovala to. Vypila jej denne najmenej dve fľašky: Počkaj! Pukne ti srdce! Tolko minerálov dostať za deň do krvi, hotové nešťastie, strašila Lilu kamarátka lekárka a smiala sa pri tom. A keď sa doktorka Ada smiala, vedela, že trochu žartuje. Sulinka ohromne chutila! Jej chuť pripomínala chuť živice zo starej borovice. Vťahovala však aj do príbehov rodičov v mladosti. Spomínania, zážitky...

Roky žili vo Vysokých Tatrách v Starom Smokovci v hoteli Grand, babička zase hore na Hrebienku. Minerálna voda Sulinka ich sprevádzala po celý čas tatranského života. Vyvierala niekde neďaleko, pod vysokými kopcami, plnými omamných ihličnanov a vyspevujúcich bukov. Každý človek si pamätá množstvo vecí, ktoré rozprávali rodičia, hoci mladosť niekedy nepočúva, neberie veci vážne! Potom v živote však prichádzajú zvláštne momenty a niektoré príbehy oživia. Lile sa niečo podobné prihodilo tiež. Prvý raz sa so Sulinkou naozajstne stretla práve v Starom Smokovci, v hoteli Grand. Na parkovisku vystúpili z auta, pobrali sa hore do kaviarne zopár širokými schodmi a Lile búchalo srdce ako poštar na dvere dôchodcu. Dýchala ťažko, nie však z mimoriadneho výstupu do výšin! Pozerala na tretie poschodie do oblokov bytu svojej matky,

vtedajšej riaditeľky hotela, a videla ju nazerať spoza prepýchovej záclony do parku pred hotelom. Na kľbčiacie sa vrany veľké ani líščie mláďatá, na čierne jedle, po konároch ktorých poskakovali hrdzavé veverice. Videla ju jemne usmiatu, upravenú, voňavú... Takú, akú ju poznala celé svoje detstvo a mladosť až do jej smrti.

Staré borovice dosahovali takmer tretie poschodie členitej stavby, zdobenej výraznými tatranskými prvkami – napokon, architekti Tatier vtedy používali na stavbu hotelov i víl takmer jeden rukopis. Vryl sa do pamäti každému, kto noblesné stavby zazrel čo len raz. Vtáky z parku vyspevovali, vykrikovali, prehánali sa zo stromu na strom, mnohé sa krčili pri jemnou pramienku vody tečúcej dole svahom. Celá tá lesná milá háveď sa predvádzala pred zrakom pani riaditeľky a Lila si bola istá, že čaká na slová uznania.

Konečne vošli do kaviarne, upravenej podľa pôvodného projektu. Ešte sa vôkol seba ani poriadne nepoobzerali, už stál nad nimi čašník, sympatický starší pán. Vyzeralo to, že denne putuje vysokými svahmi až niekde na vrcholce Gerlachu a Rysov. Jeho telo nevláčilo hádam ani gram tuku.

Čo dámam ponúknem? spýtal sa veselo, no Lila mala pocit, akoby ho trápilo koleno. Nestál vyrovnané, jedna strana jeho tela sa mierne ťahala k zemi.

Bolí vás koleno? povedala namiesto odpovede.

Ále... Vždy na jar a na jeseň. A potom v lete a v zime, usmial sa figliarsky a trval na svojej otázke: Tak čo to bude, dámy?

Akú máte minerálku?

Odporúčam vám Sulinku, vyšlo z jeho úst a slová zaútočili

priamo do Lilinej pamäti. Najskôr sa len pomrvila, no... Zobudili ju. A konečne si spomenula. Spomenula si na dramatické príbehy rodičov, zapíjané Sulinkou.

Áno! Poprosíme Sulinku, súhlasila s ponukou a tešila sa, že o malú chvíľu pocíti reálnu chuť života matky a otca a babičky.

Jedným okom pozrela na za oblokmi vlaku utekajúcu krajinu, stromy osmýkané vetrom sa predháňali, ktorý zmizne z očí cestujúcich prvý. Oprela sa o mäkké operadlo, z kabelky, ležiacej na kolenách, popamäti vytiahla čokoládovo-orechovú energetickú tyčinku, pri jej kúpe starostlivo sledovala počet kalórií. Vždy tak robila. A šokovalo ju, že kúsok jedla s relatívne nízkym množstvom kalórií dokáže v človeku udržať energiu aj niekoľko dlhých hodín! Nechcela sa napchávať ničím presladeným, cukrovým! To si mohla rovno kúpiť krémeš!

Je to tu voľné? sadla si, nečakajúc na odpoveď, do úzkeho sedadla tapacirovaného červeným zamatom pani, ktorej telo okamžite pretieklo cez operadlá na ruky do oboch strán, nohy sa šúchali jedna o druhú, vydávajúc pri tom zvuky ako doráňané živé kusy.

Je, nech sa páči, odvetila veselo Lila ako jediná zo všetkých prítomných, no vzápätí si uvedomila, že baba od vedľa jej zaberie poriadny kúsok miesta. Keď konečne vtláčila do sedadla všetky svoje časti, čo mali rovnaký nárok odpočívať a viezť sa, položila do lona veľkú hnedú kabelu. Napokon, loná sa vo vlakoch často stávali miestom na príručné kabely. Z tej svojej vybrala cestujúca plechovú škatuľu. Trochu podlhovastú, priestrannú... Lila si ju pamätala. Podobné alebo rovnaké nosi-

la do pionierskych táborov. Babička naplnila škatuľu pomaslovaným chlebíkom, pridala bryndzu, ku chlebíku položila jablčko, kúsok dobrého slivkového koláča s posýpkou a ešte aj kúsok čokolády. Musela byť horká. Kvalitná.

Pani dočasná suseda potom tašku odpratala pod seba na zem a než sa vlak pohol na dlhú cestu, mala v ústach už prvé kúsky do tmava vypraženého rezňa. K nemu pridala kyslú uhorku a chlieb belší od peria. Lila pocítila vôňu mäsa pražiaceho sa na bravčovej masti, zovrelo jej žalúdok. Skrivenú tvár obrátila k obloku s nádejou, že pachy sa poberú smerom k dverám, že vybehnú na chodbu, no nestalo sa tak. Vegetariánka teda rýchlo vstala, upravila nohavice, aby sa láskavo posunuli až k členkom, a pobrala sa na chodbičku ona. A za sebou počula trochu ušti-pačný, trochu výsmešný hlas, znejúci priškrtene, nezrozumiteľ-ne. Veď sa predieral von z hrdla plnými ústami:

Ale šak nemusíte odchádzať. Mne nevadíte! Viete, niektorí nevedia jesť medzi cudzími, ale ja viem! Šak čo sa mám žinírovať! Šak sme všetci len ľudé a jesť veru potrebujeme. Nech sme aj ve vlaku! vysvetlila spolusediacej svoju odvahu spracovať v ústach poživeň pred celým svetom. Lile sa však opäť jemne zodvihol žalúdok a bola šťastná, že si môže oprieť ruky o okno a pozeráť na lány pokoseného obilia. Nad poľom sa vznášali krídle sivých divých holubov, možno majetok nejakého blízkeho chovateľa. Ich nálety na žito, vysypané z klasov okolo koreňov pichľavých stoniek obilia, by celkom určite zaujali aj maliara. Živý oblak vtáctva akoby niekto dirigoval, riadil, akoby všetkým jeho členom určoval každý pohyb krídlom. Chvíľami zatienili slnko, aby sa opäť presunuli tak nízko nad pole, že Lila celkom jasne videla

holubie pierka na krehkých, vzduchom plávajúcich telách. Plné hrvoľčky zrna sa takmer dotýkali zeme: Naplnené žalúdky im určite praskajú, pomyslela si a obdivovala vtáky, ktoré dokážu žiť aj v meste na hlavných námestiach a nemajú z toho nijaké depresie. Poznala aj takých hrdinov, čo sa púšťajú do šarvátok s mestskými psami: Z takých však polievka nebude! Polievkové držia doma v teple, aby pribrali a nemali namiesto mäsa telo plné šliach! Z holubov športovcov polievku nikto neuvarí, pomyslela si na televízneho kuchára, čo toľ nedávno pripravoval gurmánske pochúťky z troch útlých holubov.

Lile bolo do plaču.

2

Vlak sa pomaly rozbiehal, Lila otvorila okno a vystrčila hlavu v ústrety vetru opatrne, no najviac, ako sa dalo. Kmásal jej nielen vlasy. Bála sa, že unesie uši aj s náušnicami, že dokonalosť výzoru sa poberie niekam do neznáma. Vietor dokázal uchmatnúť všetko, čo sa mu zapáčilo.

Žena prekročila päťdesiatku, nuž... Blížila sa vlastne k päťdesiat päťke. Zrak sa pomaly zhoršoval a ak by po poli bežal zajac, videla by niečo pohybujúce sa, no veľmi neurčité! Ani nie telo. Vybrala teda z kabelky okuliare s číslom dva mínus a pomohla očiam k príjemným zážitkom. Pravdaže, necestovala po prvý raz a dobre vedela, že lány popri železnici sú plné drobného zverstva! Niekedy veru i toho väčšieho. Parohatého.

Hoci mala pred prírodou rešpekt a veľmi dobre si uvedomovala, že patrí najmä zvieratám, pohľad na obyvateľov lesa, čo sa bez strachu približujú k ľudským obydliam, milovala. Takmer ako v zoologickej záhrade. Pozeráte na bytosti, za ktorými treba chodiť dlhými chodníkmi pomedzi kriaky a husto rastúce stromy, a človek nemá záruku, že zver stretne, alebo mu dokonca pri strete neublíži. Nuž a ak sa naskytol pohľad na obyvateľov hôr z vlaku a Lila nemusela stúpať

v turistickej obuvi do strmého kopca po nevypočítateľných skalách a kameňoch, tešila sa ešte viac. Napokon... Divadlo to nebolo každodenné. Čo ako by vyvalovala oči, v Bratislave na Šafárikovom námestí by zajaca utekať nevidela.

Chlad vetra zbavoval Lilu nepríjemného pocitu v žalúdku a škatuľa, plná ťažkého jedla, na stehnách spolucestujúcej ju prestala zaujímať. Privierala oči, rozšírenými nozdrami naberala vôňu čerstvého vzduchu prichádzajúcej jesene. Voňalo všetko navôkol. Pole i vzduch, nebo i vietor. Lístie sa jeseni nie a nie poddať, zeleň sa ho držala ani šteňa klobásky. Slnko už s rozdávaním tepla skončilo! Bolo skúpejšie ako luteránska matka šetriaca na veno dcéry. Okuliare chránili oči cestujúcej pred poletujúcimi miniatúrami zo stromov, zo zeme... Kúsok kôry z pňov, malé zrnká piesku... Vedela, čo znamenajú, čo dokážu zapríčiniť! Už raz vyšla z vlaku s okom opuchnutým, zatvoreným od bolesti! A skončila u lekára. Takmer neviditeľný osteň z určite nádherného kvetu sa zabodol do očnej bulvy a lekárovi trvalo takmer hodinu, kým oko zbavili votrelca a slepoty! Hoci sa snažila na svet pozrieť aj s neznesiteľnou bolesťou, nevidela nič. Svet pre Lilu zmizol, zahalil sa do černoty. Odvtedy vedela, že bolesť oka, tej pokojnej bielej guľôčky, je niekoľkonásobne väčšia ako bolesť reumatického kĺbu alebo rozbitého kolena. Možno by sa jej trochu mohla prirovnať bolesť maternice v čase menzesu. Ale inak...

Vlak spomaľoval, brzdy škrípali, priečili sa rušňovodičovi, napokon ich predsa zvládol a vagóny zostali poslušne stáť. Po Bratislave Hlavnej stanici nasledovala zastávka Bratislava – Nové Mesto. Dvere na vozňoch sa hlučne otvárali, akoby

nato ani nepotrebovali človečiu ruku. Elektronika predvádzala svoj um a svoju silu. Do toho vedľajšieho nastúpila dvaja muži, akoby z oka vypadli členom veľkého mafiánskeho klanu. Možno nie celkom talianskeho, možno iba dunajskostredského, no Lila si oboch zaradila už pri prvom pohľade na ich veľmi nápadné maličkosti. Draho oblečení, s veľkými zlatými hodinkami na ruke... No a ten „účes“! Veď áno, aj iní si vyholia hlavu, napríklad chlapi, čo sa ich samovražedným vlasom odnechcelo žiť! No medzi mafiánmi sa vyholená hlava počítala ako znak spolupatričnosti k tejto skupine násilných ničomníkov. Bežne vyholení manažéri nemajú predsa krk široký ako plecيا! Majú ho normálny, chlapčenský, mužský, a nie tvrdý, železný, mafiánsky. Taký, čo udrží aj tank alebo vojenského obojživelníka!

Zostala stáť v úzkej chodbe, čakala, či sa pustia smerom k jej vagónu, alebo si vyberú možno prázdnejší, možno dokonca prvú triedu. Bolo by to celkom prirodzené! Kdežeby sa mafián trepal niekam na kšefty dvojkou! Už vlak je čudný! Normálne sa vyvážajú v čiernych hranatých mercedesoch. Nedočkavo pozerala na lietajúce dvere a čakala mužov so schopnosťou vraždiť. Práve vtedy sa objavili. Jeden vpredu, v rukách dve veľké batožiny... Lila hneď vedela, že hoc i prvý, tak nepodstatný. Nosič. Sluha. Poddaný. Štartér. Ten za ním – boss! V tejto dvojici celkom určite. Na prvý i druhý pohľad.

Ako sa chlapi približovali, predstavovala si oboch v lese plnom ticha. Berú končatiny bezvládneho tela obete do svojich rúk a hádzu do vykopanej jamy. Štrikovaný sveter neznámeho

mŕtveho muža sa vyhrnul do polovičky hrudníka, Lila videla jeho modré, dobité telo. Hlava odkvácnutá nabok, neposlušná ofina možno podnikateľa, možno poslanca či starostu sa maznala s vetrom, akoby tušila, že naposledy. Potom už len lopata a samá hlina. Až kým jamu nezasypali celkom, až kým sa po zavraždenom tele nezľahla zem. Vrahovia si utreli ruky do texasiek, tričkom sňali z čela pot a nasadli do terénneho auta.

Keď prechádzali popri Lile, prilepila sa k stene vagóna tak mocne, že sa o ňu ich mohutné telá ani neobtreli: Prepáčte, pani, povedal aj napriek tomu boss a ich pohľady sa spojili. Zasekol sa jej dych. Pozerala za nimi ako zhypnotizovaná, pozerala, do ktorého vagóna vojdú. Stalo sa jej niečo, čo veľmi dobre poznala. Niektorí ľudia v nej vyvolávali divoké predstavy a navždy zostávali v Lilinej pamäti. Vyžarovali vôkol seba hnedú auru, presne takú, aká jej vždy rozbúcha, alebo celkom zastaví srdce. Cítila z nich satanizmus, násilie, surovosť.

Cestovné lístky, prosím, madam, počula ako vo sne a otočila sa na sprievodcu.

Áno, moment... Začala hľadať v kabelke peňaženku, aby sa rýchlo zbavila povinnosti voči úradnej osobe v snehobielej košeli. Aby mala z krku chlapíka síce veľmi slušného, no i nekompromisného. Muž stál ako model sochára Bodnára a trpezlivo čakal, čo sa dáme podarí vybrať z kabelky. Možno sa aj nádejal, že práve stretol čiernu pasažierku. Cestujúca znervóznela, voľakedy v mladosti mávala vo vlaku pocit, že lístok stratila, že ho nenájde a sprievodca dievča krivo

obviní, zahanbí pred ostatnými spolucestujúcimi. Dokonca jej pri pohľade na uniformovaného muža zvieralo žalúdok rovnako ako na hranici s akýmkoľvek štátom. Tie kontroly a podozrievania, že človek niečo tajne prenáša... Roztriasli sa jej prsty, no napokon našmátrala to, čo hľadala.

Aha, mám! víťazoslávne strkala mužovi lístok do tváre.

Ďakujem, madam, formálne zašomral pri odchode sprievodca a Lila už dvoch vyholených krásavcov hľadala celkom márne. Zmizli ako pach vo vetre.

Prišla som o zážitok, hnevala sa na sprievodcu a znovu sa oprela rukami o otvorený oblok: Keby mi tak odviaľalo hlavu. Celú! A keby sa vzduchom odkotúľala ako futbalová lopta až niekam hen na vrcholce Karpát! predstavovala si osobnú katastrofu.

Na chodbu vyšla iba v tenkom svetri a tričku s krátkymi rukávami. V kupé pri okne síce visela čierna kožená bunda, prevoňaná výrazným parfumom, no na diaľku veru nehriala. Chlad vošiel žene do všetkých pórov tela, rozlial sa pod kožou i na nej, sveter akoby visel niekde na vešiaku. Vôbec sa nesnažil Lilu chrániť: Mala som si zobrať iný. Teplejší, horekovala stuhnutá ani kapor vo vianočnej kadi. Premrznutá konečne vošla do kupé a ťažko sa prepracovala k svojmu sedadlu. Stála na ňom hnedá taška susedky, ktorej brucho ťažko spracovávalo množstvo šniciel.

Dovolíte? jemne sa dotkla pleca driemajúcej pasažierky. Niekoľko pramienkov mastných vlasov jej viselo prilepených vedľa ucha, zopár ich padalo cez zatvorené viečka.

Čo? otvorila oči a nechápala.

Taška! Na mojom sedadle máte tašku! vysvetlila: Môžete si ju zobrať?

Tak ju dajte dole vy! odvrkla drzo a hlavu prehodila na druhú stranu. Vydychovaný vzduch vychádzajúci z jej úst sa plazil rovno do tváre človeka, ktorý sedel na sedadle ako vrece ukradnutých peňazí a vôbec sa nehýbal. Akoby ani nežil. Akoby stuhol na večné veky.

Vážení cestujúci, vchádzame do stanice Trnava, ozvalo sa z rozhlasu, určeného iba na účely oznamovacie, a to v dvoch jazykoch. Po slovensky a po anglicky: Možno by mali aj po maďarsky, myslela na to, ako hlásia aktuálnu pozíciu vlaku napríklad v Komárne a v Dunajskej strede... Po anglicky. Lila schmatla tašku s popraskanými ušami, konečne ju zasunula pod susedku a sadla si na svoje miesto. Nohy v kolenách zohla a strčila pod sedadlo. Natiahnuť dolné končatiny, pohodlne ich narovnať nemohla, ani keby chcela. Všetci cestujúci prišli do kupé na dlhých nohách, dlhších ako čakanie na dovolenku. Takže Lila počítala s tým, že už o niekoľko minút pocíti v lýtkach neznesiteľné mravčenie, potom poriadne krče, ktoré mohla zahnať iba postojom na päťách. Otvorila malú zelenú fľašku Sulinky s výtvarne dokonalou vinetou, napila sa a fľašku starostlivo zaštopľovala. Poznala to. Vlák odrazu trhne celým svojím ťažkým telom, fľaša spadne dievčine oproti do lona, vrchnák sa zakotúľa niekam pod sedadlá a obeť bude mať pokazený celý deň. Lebo človek s bublinkovou mláskou na nohaviciach nemôže mať deň iný ako pokazený.

Rýchlik vchádzal do dlhej stanice, Lila zatvorila oči, cítila únavu. Vstávala ráno piatej a hoci v živote veľmi nerelaxovala,

takto zavčas sa z postele každý deň poberať nemusela. Už dávno pochopila, že najlepšie sa spí ráno. Keď kikiríkajú hladné kohúty, keď cengajú prvé električky, naduté a neprívetivé z toľkých cestujúcich. Mala veľké šťastie, že si stačila urobiť silnú kávu a zahryznúť do makového koláča, zabaleného vo vrecku už hádam aj tri dni.